

Enid Blytonová – Pětka znovu na ostrově

Opět ta stará mapa

(...) „Co tedy budeme dělat dneska odpoledne?“

„Půjdeme prozkoumat tu chodbu v lomu,“ řekla George. Julián se podíval z okna.

„Vypadá to na déšť,“ řekl. „Myslím si, že šplhat nahoru a dolů po mokrých kamenech není zrovna bezpečné. Ne, odložíme to, až bude pěkně.“

„Já vám řeknu, co budeme dělat,“ napadlo Annu. „Pamatujete se na tu starou mapu Kirrinského hradu, kterou jsme našli ve vraku, co ho předloni vyzvedla bouře z hlubin? Byly na ní plány hradu – hradní věže, podzemí i poschodí. Tenkrát jsme si udělali její kopii, ještě předtím než ji strejda Quentin prodal. Vyndáme ji a podrobně si ji prohlédneme. Teď už víme, že někde určitě existuje nějaká skrýš. Třeba bychom ji na té staré mapě mohli najít. Určitě tam bude nakreslená – ale asi jsme ji předtím přehlédli.“

Všichni se na ni překvapeně zadívali.

„To je skvělý nápad, Ani,“ pochválil ji Julián a Anna celá zčervenala, protože Julián moc často nechválil. „Opravdu výborný nápad. To je to pravé pro deštivé odpoledne. Kde je ta mapa? Doufám, žeš ji někam dobře schovala?“

„To víš,“ ujistila ho George. „Přinesu ji.“

Vyběhla do patra a za chvíli se vrátila s mapou. Rozložila ji na stole. Ostatní se nad ní dychtivě sklonili, aby si ji znovu důkladně prohlédli.

„Pamatujete se, jak to tehdy bylo vzrušující, když jsme tu truhlu poprvé našli?“ zeptal se Dick.

„Jo, a jak jsme ji nemohli otevřít, a tak jsme ji vyhodili z horního okna dolů na zem a doufali, že se nárazem otevře,“ dodala George.

„A ta rána vyrušila strejdu Quentina,“ řekla Anna s úsměvem.

„A strejda vyšel ven, vzal bednu a nechtěl nám ji vrátit.“

„No jasně, chudák Julián musel čekat, dokud strýček Quentin neusnul, a teprve potom se vplížit dovnitř a truhlu zase přitáhl. Až pak jsme mohli prozkoumat, co je uvnitř,“ dokončil Dick.

„Našli jsme tuhle mapu a přesně jsme si ji obkreslili. Pak jsme původní mapu zase vrátili do strýcovy pracovny.“

Teď si ji všichni pozorně prohlíželi znovu. Mapa měla tři části – jak už Anna řekla – plán hradní věže, podzemí a poschodí.

„Nemá cenu se zdržovat prohlížením poschodí hradu, protože to již celé spadlo a je pobořené,“ upozorňoval Dick. „Prakticky nic z něj nezbylo kromě jedné z věží.“

„Koukněte,“ řekl Julián a položil prst na malou skvrnu na mapě. „Pamatujete si, že do hradních sklepení vedly dva vchody? Zdá se, že jeden začíná někde u téhle malé kamenné místnosti a druhý – kam ústil ten druhý? No, vlastně jsme ten druhý vchod nenašli, nebo ano?“

„Ne, nenašli,“ odpověděla George vzrušeně. Odsunula Juliánův prst z mapy. „Podívejte – tady jsou znázorněné schody, tam někde je ta malá místnost a tam musí být ten vchod! A tady je *druhé* schodiště, které jsme našli poblíž studny.“

„Pamatuju se, jak jsme v té místnosti hledali ten vchod,“ povzdechl si Dick. „Vytrhali jsme všechn plevel a snad každý kámen jsme zkoušeli vyndat ven. Nakonec jsme to vzdali. Pak se nám jeden vchod podařilo najít a na ten druhý jsme zapomněli.“

„A já myslím, že otec objevil právě ten druhý vchod, který jsme my nenašli,“ řekla Georg triumfálně.

„Vede do podzemí, to je jisté. Ale jestli se spojuje s tím sklepením, které známe, to nám mapa nepoví. Je to tady trochu rozmazané. Jedno je ale jasné, že tam je vchod na kamenné schodiště, které vede někam do podzemí! Podívejte, tady je vyznačený nějaký tunel, nebo průchod, který pokračuje dál od schodů. Ale nevíme kam, původní mapa byla v tomto místě poškozená.“

„Je to určitě spojka přízemí s podzemím,“ usoudil Julián. „Nikdy jsme to tam celé neprozkoumali. Však víte, je to tak rozsáhlé a strašidelné. Kdybysme bývali prohledali to místo

celé, dostali bysme se pravděpodobně k těm kamenným schodům, které vedou odněkud od té malé místnosti. Jenže tam bude asi všechno pobořené.“

„Ne, nebude,“ mínila George. „Jsem si úplně jistá, že otec vchod našel. A taky vám povím něco, co to dokazuje.“

„A co?“ zvolali všichni sborově.

„Pamatujete se na ten den, co jsme se na něj přišli podívat?“ ptala se George. „Nechtěl, abychom se tam moc dlouho zdržovali a vyprovodil nás zpátky až ke člunu. Pokoušeli jsme se tenkrát zjistit, kam odešel, ale nepodařilo se nám to – Dick tehdy říkal, že viděl hejno kavek, jak vzlétá vzhůru, jako kdyby je někdo náhle vyrušil – ještě se divil, že by otec šel někam tím směrem.“

Julián vyjekl: „Ano – kavky hnízdí ve věži, která je blízko té malé místnosti – a každý, kdo sem přijde, je vyruší. Jsem přesvědčený, že máš pravdu, Georg.“

„Vždycky mě strašně lákalo vědět, kde strejda Quentin provádí ty své pokusy,“ řekl Dick. „Ale pořád jsem na to nemohl přijít – a teď to, myslím, máme.“

„Divím se, jak otec tuhle skrýš našel,“ zamyslela se George. „Ale rozhodně to byl od něj podraz, že mi o tom neřek.“

„Musí k tomu mít nějaký důvod,“ mírnil ji Dick. „Nezačínej zase znovu.“

„Nezačínám,“ řekla George, „jen bych tomu chtěla přijít na kloub. Kéž bychom si tak mohli vzít člun a jet to na ostrov vypátrat.“

„To jo. Vsadil bych se, že bychom teď ten vchod našli dobře,“ přemýšlel Dick. „Tvůj otec tam jistě zanechal nějakou stopu – nějaký kámen, který je čistší než ostatní – vytrhané rostliny – nebo něco jiného.“

„Myslíš, že ten neznámý nepřítel na ostrově zná strejdovu tajnou skrýš?“ zeptala se najednou Anna.

„Propána, doufám, že ne! Mohl by ho tam pak snadno zavřít, kdyby chtěl.“

„Nepřišel tam proto, aby strýce někam zavíral, ale aby mu ukradl jeho tajemství,“ namítl Julián. „Jsem moc rád, že tam má u sebe Tima. Ten dokáže zahnat dvacet nepřátel.“

„Pokud ovšem nemá nepřítel zbraň,“ povzddechla si Georg tiše. Všichni zmlkli. Pomyšlení na to, co by se mohlo Timovi stát, kdyby ten neznámý měl zbraň, nebylo moc povzbudivé. Dvakrát už se jim to při jejich dřívějších dobrodružstvích přihodilo. Nechtěli na to raději vůbec pomyslet.

„Nemá cenu zabývat se takovými hloupými myšlenkami,“ řekl Dick a vstal.

„Byla to opravdu zajímavá a užitečná půlhodinka. Myslím, že tuhle záhadu jsme rozluštili. Nebudeme mít ovšem jistotu do té doby, dokud tvůj otec nedokončí svou práci, neopustí ostrov a my ho nebudeme moci celý v klidu prozkoumat.“

„Ještě prší,“ řekla Anna, když se podívala z okna.

„Ale vypadá to, jako kdyby se vyjasňovalo. Možná za chvíli vyjde slunce. Půjdeme se projít.“

BLYTON, Enid. *Správná pětka: Pětka znovu na ostrově*. 3. vyd. Praha: Egmont ČR, 2000, 151 s. ISBN 80-718-6478-1.

- 1) Kdy a kde se příběh odehrává? (Poznáme to z textu?)
- 2) Kdo v příběhu vystupuje? Proč se série nazývá *Správná pětka*?
- 3) Čím je Georinin otec (strýc Quentin)?
- 4) Kdo ho hlídá?
- 5) Kdo ho ohrožuje?
- 6) Kde se na ostrově ukrývá?
- 7) Kde děti objevily tajemnou mapu?
- 8) Jak příběh dopadne?
- 9) Které emoce čtenář prožije?

10) Je tu nějaké poučení, nějaký prožitek, který by pomohl dítěti posunout se ve vývoji?

Řešení:

1) Ve vesnici Kirrin ve Velké Británii (v úvodu je zmiňováno, že je to kousek od Londýna), první kniha této série vyšla poprvé v r. 1938, ale my to nepoznáme – díky modernímu překladu má upravený jazyk, místo a doba nejsou zmíněny.

2) Julián, Dick a Anna a jejich sestřenice Georg(ina). Do pětice jim chybí ještě pes Tim.

3) Je vědec, na ostrově zkoumá něco tajemného.

4) Pes Tim.

5) Neznámý cizinec – chce mu ukrást jeho objev.

6) V podzemí hradní zříceniny, objevil tajnou chodbu.

7) V truhle, kterou vyplavilo moře – i se starým vrakem.

8) Děti strýčka ochrání před tajemným lupičem a pomůžou mu uniknout tajnou chodbou.

9) Prožije dobrodružství.

10) Není. Příběh ho nijak neovlivní.

(Je to docela čtivé, ale chybí tu reálný základ – zrovna u ostrova se objeví truhla s mapou tajného podzemí ostrova, zrovna v té chodbě má otec/strýc tajnou laboratoř a zrovna v tu chvíli, kdy děti nemají co dělat, objeví se tajemný cizinec a chce objev ukrást. Půl hodiny po přečtení v hlavě nezůstane nic, k čemu by se čtenář mohl/chtěl vrátit.)